

gets Dverveilelse, saaledes skal det atter inden 3die Behandling paany blive Gjenstand derfor, men jeg tror rigtignok ikke, at Udbalget vil komme til at forandre sin Anskuelse derom.

Krigs- og Marineministeren: Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at det vil blive nødvendigt — og i Motiverne er det jo ogsaa udtalt som noget Sandsynligt —, at der bliver udarbejdet forskjellige Instruxer til Hjælp ved Afbenyttelsen af denne Lov; men jeg tillod mig før at henpege paa de Haandbøger, som udarbejdes til Brug for menige Krigsmænd, og der vilde det saa ogsaa være nødvendigt at komme med en Kommentar til Loven, naar dette Endringsforslag bliver vedtaget, i Stedet for at man ellers kunde indskrænke sig til et simpelt Afskrift af de nødvendige Paragrafer af Loven. Den ærede Ordfører mente, at Retten til at anvende nødværge var gaaet saaledes ind i den almindelige Bevidsthed, at den ikke behøver at udtales særlig i denne Paragraf, og i ethvert Tilfælde havde man jo Bestemmelsen i den almindelige borgerlige Straffelov; men, naar vi se, hvad der staar i den almindelige borgerlige Straffelovs § 40, som handler om nødværge, saa forekommer det mig dog, at det ikke er saa ganske ubegrundet at fastholde den Bestemmelse, som nu findes i § 133. I den nævnte § 40 staar der nemlig først, at Handlinger, foretagne af nødværge, ere under visse Forhold straffrie, og derpaa hedder det: „Dog skal det kun til Forsvar for Liv, Helbred eller Belfærd være tilladt at anvende saadanne Forsvårsmidler, ved hvilke Angriberens Liv udsættes for stensynlig Fare.“ Naar man nu betænker, under hvilke Forhold Befalingsmænd ere, naar Angreb rettes paa dem, saa tror jeg ikke, det er heldigt at henvisse udelukkende til Bestemmelserne i den borgerlige Straffelov. Det vilde da vistnok være meget rigtigere at lade Bestemmelsen i § 133, der er affattet med specielt Hensyn til § 132, blive staaende. Som jeg før udtalte, giver jeg den ærede Ordfører Ret i Principet; men jeg tror, at Hensigtsmæssighedshensynet her er saa overveiende, at man ikke bør lade det ude af

Sigte, og i alt Fald kan jeg ikke give den ærede Ordfører Ret i, at det, at disse Ord blive staaende i Lovforslaget, skulde blive en Vlet paa det.

Ordføreren: Jeg skal blot gjøre en eneste Bemærkning. Skulle vi i § 133 have en Bestemmelse om nødværgeretten, saa bør det dog ikke være den, som nu findes i Lovforslaget, og som vil blive staaende, hvis ikke Endringsforslaget bliver vedtaget; thi den giver blot Overmanden Ret til at værgе sig imod Undermandens Angreb, men Sagens Natur siger, at nødværgeretten ogsaa maa gjælde imellem Ligemænd og for Undermænd ligeoverfor Overmænd.

Krigs- og Marineministeren: Jeg skal ikke her komme ind paa en Undersøgelse af Retten til at øve nødværge, men det forekommer mig, at med Hensyn til de sidst omtalte Forhold kunde jo den ærede Ordfører berolige sig ved de Bestemmelser, der findes i den borgerlige Straffelov.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Forinden Afstemningen maa jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 16. Den ærede Ordfører bemærkede før, at dette Endringsforslag kun gik ud paa at rette en Trykfeil i Lovforslaget, saaledes som det var kommet fra Regjeringen til Rigsdagen. Den ærede Minister berørte i sit Foredrag ikke dette Endringsforslag, og det indlyser ikke umiddelbart, at der her foreligger en blot og bar Trykfeil, men hvis Ministeren er enig derti, vil jeg foretage Rettelsen uden Videre (Ministeren: Ja!). Jeg skal altsaa foretage denne Rettelse, og Endringsforslaget under Nr. 16 bortfalder derved.

Man gik derpaa til Afstemning.

Lovforslagets §§ 48—69 (se Tillæg A. Sp. 215—24) ansaas vedtagne uden Afstemning.